

Розділ 1

КЛІТКИ Й ПЕРЕНОСКИ

То був ясний, але прохолодний квітневий день. Кусючий морський вітер налітав на пором, відганяючи хвилі від скелястого узбережжя Шотландії. Люди на борту й гадки не мали, що разом із ними подорожує такий собі «заець». Чотирилапий, кошлатий і доволі величенький «заець», що ховається під палубою у вантажному

відділенні! Хутро в нього було геть чорне, за винятком білої борідки та передніх лап, а на шиї колихалася пошарпана червона з білим хустина. Доповнювали «заїців» портрет великі висячі вуха, довгий ніс та уважні карі очі, що поблискували в сутінках. Як ви здогадалися, це був собака. Але не якийсь пересічний собака, а справжнісінький Пан Пес!

Пан Пес, який обожнював пригоди та подорожі, прямував нині з англійського півдня аж до високих гір Шотландії. Там він і побачив групу людей із чудового містечка, які піднімалися на пором, що вирушав до віддалених островів, — і не втримався, пробрався до вантажного відділення слідом. Ось так він і опинився тут!

І здивувався, побачивши всередині щонайменше сорок кліток та переносок для тварин. Ніс підказував, що всіма ними нещодавно користувалися. А в деяких навіть залишилося трохи розкришеного собачого печива (хоча за сусідства з голодним Паном Псом, лишалося воно там недовго). Та найдивнішим було те, що запах, який чіплявся до кліток, не належав ні собакам, ні котам, ні навіть кроликам чи пацюкам. Це був запах геть іншої тварини, розпізнати яку Пан Пес не міг. У деяких мисках

хтось залишив трохи свіжої водички, і це також порадувало Пана Пса.

Нарешті пором уповільнив хід, вочевидь наближаючись до місця призначення, і Пан Пес відчув уже звичний приплив щасливого передчуття нових пригод і відкриттів.

«І як же тепер непомітно зійти на берег?» — подумав він.

Тієї ж миті двері вантажного відділення розчахнулися. Пан Пес пірнув у пластикову переноску, а в приміщення рішуче ввійшла молода пані з кучерявим світлим волоссям, одягнена в червоне пальто.

— Я вже бачу, що на нас чекає Джедів пікап, — гукнула вона комусь із команди, що залишалася на палубі. — Він допоможе тобі вивантажити порожні клітки.

— Так, дякую, Ліззі, — відповіли їй.

«Як мило з боку цього Джеда. Він допоможе Ліззі, а отже, допоможе й мені! —

подумав Пан Пес. — Я можу просто залишитися тут, і мене просто винесуть, як частину вантажу...»

І щойно пором пришвартувався, згаданий Джед заходився допомагати кучерявій Ліззі виносити клітки та переноски на палубу. Знадобилося кілька підходів. Пан Пес аж дихати припинив, коли його сховок підняли над підлогою.

— Ця важить не менше тонни! — заявив Джед.

«І не соромно таке казати!» — подумав Пан Пес і хмикнув собі під носа.

Тим-таки носом він відчинив дверцята й визирнув, коли переноску нарешті поставили рівно. Як виявилось, поставили її у відкритий кузов Джедового пікапа, такого ж червоного, як пальто Ліззі. Сам пікап припаркували на пірсі невеличкої скелястої гавані. Зненацька з боку

темно-зеленого фургона, що стояв неподалік, до Пана Пса долетіли роздратовані голоси. Ліззі сперечалася з якоюсь жінкою із кутастих, гострим, як у хижого мисливського птаха, обличчям. Пан Пес нашорошив вуха і прислухався.

— Якби я знала, що ви прямуєте на материк тільки по нові прожектори, пані Мейтленд, я б їх одразу викинула за борт! — випалила Ліззі. — Те, що ви робите з колючками, невинуватана жорстокість!

— Жорстокість із колючками? — пробурмотів до себе Пан Пес. — Про що це вона?

Пані Мейтленд зберігала спокійну зверхність.

— Їм не місце на острові Евана, Ліззі. Полюванням ми позбудемося їх значно швидше, ніж оцими всіма переправами на материк у клітках і переносках...

— Дурня! — заперечувала Ліззі. — Ваші полювання небезпечні й непотрібні. Вони обов'язково припиняться, ось побачите!

— Побачимо! — посміхнулась у відповідь пані Мейтленд.

— Нащо ж полювати на колючки? — вже голосно спитав Пан Пес (хоча люди, звісно ж,